

Ik Hart

Eerste druk, 2013

© 2013 Wilma de Marée-Walraven

ISBN: 9789048430598

NUR: 306

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Wilma de
Marée-Walraven

Ik Hart

De eerste bladzijde... de waarheid

Het sluimerde onderhuids, maar stond op mijn lijf geschreven.
Mijn eeuwige gedachtes, vaak onleesbaar aan me mee gegeven.
Voelt als liefde... Voelt als haat? Weet me af en toe geen raad.
Is het een zegen... Is het een vloek? Ik ben als een open boek.
Altijd fluisterend aanwezig, soms met geen pen te beschrijven.
Al ben ik een open boek, zal vanaf nu toch vaker gesloten
blijven.

Mijn woorden zullen voor eeuwig hier in terug zijn te vinden.
Misschien vindt iemand ze ooit de moeite waard om ze echt
te binden.

Schrijf vanuit mijn hart... leg je voor mijn kinderen apart.

Mijn Woorden in Ballingschap

Wederom, het is nacht, ik sluit mijn ogen en wacht, maar weet... dit is tevergeefs. Hoe kan ik nu slapen als ik voel dat er zich ergens diep in mij een gevecht afspeelt. Een gevecht achter een gesloten deur. En hoe dichterbij die deur ik kom, hoe banger ik ben om die te openen.

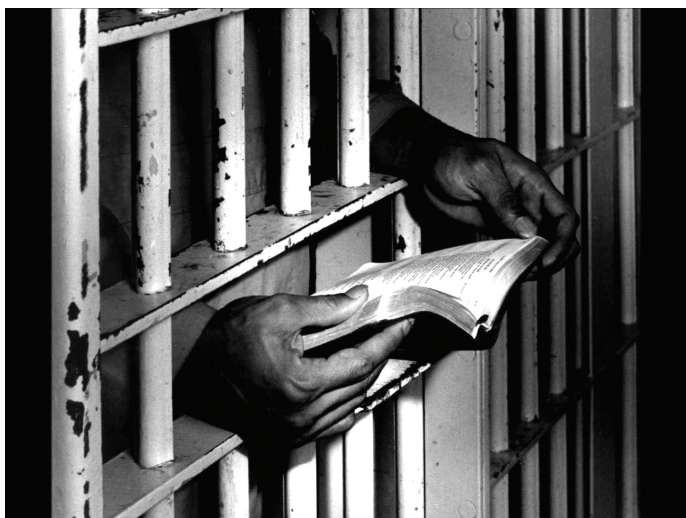
Of zal het een opluchting zijn, al die woorden die zich blijven opstapelen, schreeuwend om vrij gelaten te worden, me misschien bewust wakker houden? Ergens diep in de kronkels van mijn gedachten waar fantasie en werkelijkheid lijnrecht tegenover elkaar staan.

Die weten dat ik, eigenlijk vastgeroest zit op deze inwendige plek, waar ik niet wil zijn, de eeuwige strijd. Ik sta op een punt om die te verliezen... of juist niet! Tergend langzaam dwaal ik af, toch nieuwsgierig en zet krakend de deur op een kier.

Te laat bemerk ik dat de storm van woorden niet meer te stoppen is, een rauwe explosie van emoties. Als ik mijn ogen weer durf te openen, tintel ik van top tot teen en weet wat me te doen staat, ze zijn even vrij, mijn woorden in ballingschap, ze zullen mij 's nachts niet meer uitbuiten.

Ik zal ze moeten weten te temmen, bundelen, misschien zelfs laten inbinden, voor eeuwig, opsluiten. Tartend kijk ik die denkbeeldige vrijgevochten bende met woorden aan, laat ze voor even in de waan, draai me op mijn zij, uitdagend, maar ook uitgeput, en uiterst sloom.

Om eindelijk weg te zakken in een woordenloze... droom.

Lente in mijn Bol

L- engen van de dagen

E- indelijk weer zover

N- iet meer weg te denken

T- ijd brengt haar terug

E- en zonnig gezicht

B-lij dat ik dat weer heb

O-m me heen nog ver te zoeken

L- ente in mijn bol

Taal zonder Woorden 1

Trap er altijd in bij haar, iedere dag.
Raak steeds weer door haar van slag.
Ze bezorgt me dagelijks de slappe lach.
Waardoor ik haar stiekem wel erg mag.

Zij laat me vrijen, laat me dansen, en zingen.
En ja, soms doe ik rare ondoordachte dingen.
Dan hoor ik weer, gedraag je naar je leeftijd!
Vertel me deze regels maar, ben ze even kwijt.

Laat me niet in het bekende hokje proppen.
Thinking outside the box, is geen herrie schoppen.
Voel inwendig dat heerlijke ruizende kloppen.
Taal zonder woorden, ben niet meer te stoppen.

Kunst of Licht

Heb nog even om me voor te bereiden, mijn droom, maar weet niet of het zal helpen.

Heb er denk ik nu al eens last van, dan word ik er zo naar toe getrokken in, mijn droom.

Het Stendhal-syn-droom! Kunst... wat is kunst voor een mens, wat is kunst voor 'mijn lens'

Overrompeld ben ik al gauw mijn hartslag is altijd te snel, dus ik zal me moeten behelpen.

Rome Siena zo groots en overweldigend mooi, prachtig maar diep in mijn hart val ik op het kleine.

Hoe zal het me straks dan vergaan in de stad van Dante Alighieri, als ik passie heb voor het fijne.

De mooiste plaatjes schieten voorbij, woorden schieten tekort denk ik haast met schroom.

Als lichtpuntjes in mijn nacht, zoals hier deze eenvoudige lamp in Florence, of hij op mij wacht.

Beschrijf me met je woorden schijnt hij te zeggen met zijn licht zo simpel zo zacht.

Heb nog even om me voor te bereiden want ik weet nu, het blijft niet bij een lichte droom.